

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
Η ΜΥΙΓΕΣ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΝΕΣ

(Του Άββα Σμιθ)

Μιά φορά κι' έναν καιρό ένα πριγκηπόπουλο, ρωτούσε τόν παιδαγωγό του:

—Τί τις ήθελε ο Θεός και τις έπλασε τις μυίγες και τις αράχνες; Τά άθλια αυτά έντομα δέν ώφελούνε καθόλου τούς ανθρώπους... Κι' άν είχα τή δύναμη θά τά κατέστρεφα όλα, θά τά έξαφάνιζα από τόν κόσμο, για να γλυτώση ο άνθρωπος απ' αυτά...

Τότε ο παιδαγωγός του του είπε:

—Μή μιλάς έτσι... Δέν έχεις δίκη... Όλα τά πλάσματα του Θεού έχουν τόν λόγο τους και ή σοφία του Κυρίου φαίνεται πάντοτε στην ύπαρξί τους... Άκόμα και τά πιό μικρά έντομα έχουν τόν σκοπό τους, πού ίσως έμεις οί άνθρωποι να μη μπορούμε να τόν εξηγήσουμε...

—Έστω! άποκρίθηκε τόν πριγκηπόπουλο... Παραδέχομαι πώς μπορεί να έχουν κάποιο άνωτερο σκοπό, μά για μάς τούς ανθρώπους τά έντομα αυτά, μάς θλάπτουν, χωρίς να μάς ώφελούν σε τίποτα...

—Ά! όχι! Και στον άνθρωπο ακόμα μπορούν να χρησιμεύσουν και να τόν ώφελήσουν μια μέρα, πού θα όρίση ο Θεός... Άκόμα και αυτή τή ζωή μας μπορούν, να μάς σώσουν, αυτά τά έντομα πού έσύ περιφρονείς...

—Αυτό μου φαίνεται έντελώς αδύνατο, ξαναείπε τόν πριγκηπόπουλο. Πώς, άρά γε, θα μπορούσε να μου σώση τή ζωή μου μια μυίγα ή μια αράχνη;...

Πέρασαν μερικά χρόνια. Τόν πριγκηπόπουλο μεγάλωσε, έγινε άντρας και μια μέρα έφυγε για τόν πόλεμο. Έκεί κατάκοπος ο πριγκηπας από τις κακουχίες του πολέμου, ξαπλώθηκε κάτω από ένα δέντρο για να ξεκουρασθή κι' ο ύπνος δέν άργησε να του κλείση τά βλέφαρά του...

Ένας στρατιώτης από τόν έχθρικό στρατόπεδο, πούτυχε να βρίσκεται εκεί κοντά, είδε τόν πριγκηπα και ώρμησε επάνω του, για να τόν σκοτώση. Μά τήν ίδια στιγμή μια μυίγα τσίμπησε τόν πριγκηπα, τόσο δυνατά, στο πρόσωπό, ώστε τόν έκανε να ξυπνήση και να σωθή, βγάζοντας τόν σπαθί του και τρέ-

ποντας σε φυγή τόν στρατιώτη.

Έπειδή όμως φοβήθηκε μήπως τόν δούνε οί άλλοι στρατιώτες του έχθρου, πού θρискόντουσαν γύρω του, κρύφτηκε ως πού να νυχτώση, μέσα σε μια σπηλιά πού βρήκε εκεί κοντα στο δάσος. Τό άπομεσήμερο στην τρύπα τής σπηλιάς κατέθηκε μια αράχνη και τήν έκλεισε με τόν ιστό της.

Ο πριγκηπας δέν έδωσε σημασία στο περιστατικό αυτό.

Κατά τόν δειλινό όμως άκουσε έξω απ' τή σπηλιά να περνάνε πολλοί στρατιώτες κι' έναν απ' αυτούς να τούς φωνάζη.

—Όχι, όχι!... Δέν είναι μέσα στη σπηλιά ο πριγκηπας... Άδικα ψάχνετε εκεί... Δέν βλέπετε τήν αράχνη πού έχει κλείσει τήν τρύπα της;... Άν έμπαινε θά έσπαζε τόν ιστό της...

Έτσι οί στρατιώτες άπομακρύνθηκαν απ' τόν μέρος αυτό, χωρίς να μπουν στη σπηλιά.

“Έξω απ' τή σπηλιά πέρασαν πολλοί στρατιώτες

Όταν κάθε κίνδυνος είχε πειρά περάσει, ο πριγκηπας βγήκε από τή σπηλιά του, και στην άνάμνησι τών λόγων πού του είχε πει άλλοτε ο παιδαγωγός του, σήκωσε τά χέρια του στον ούρανό και ψιθύρισε:

—Ω! σ' εύχαριστώ, Θεέ μου!... Τό πρωί μου έσωσες τή ζωή με μια μυίγα πού μου έστειλες κοντά μου και τώρα μου τήν σώζεις ακόμα μια φορά με τήν αράχνη αυτή πού ήρθε κι' έπλεξε τόν ιστό της μπρός στη σπηλιά... Ω! πόσο σοφά είναι όλα τά έργα σου! Πόσο ώφέλιμα είναι και τά πιό άσήμαντα πλάσματα πού έκανες στον κόσμο έδώ κάτω!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Η άνοιξη έμπαινε χαρωπή κι' ή φύσις όλη γελοούσε. Ο μικρός Λουδοβίκος βγήκε ένα πρωί, με τις δυό μικρές αδελφούλες του στον όλάνθιστο κήπο του σπιτιού τους, στάθηκε μπροστά σε μια τριανταφυλλιά και είπε κά-

νοντάς ένα τριαντάφυλλο:

—Νά! Κυττάχτε το τί ώραίο πού είναι!... Τό τριαντάφυλλο είναι τόν ώραίότερο λουλουδι του κόσμου.

—Ά! Όχι... όχι!... πετάχθηκε τότε και είπε ή μικρή αδελφή του, ή Καρολίνα. Έμένα μου άρέσει ο κρίνος, πολύ περισσότερο... Ναι, κύτταξε τόν κρίνο εκείνον πού άνθίζει παρά κάτω στον κήπο μας... Πρωτα έρχεται ο κρίνος και δεύτερο τόν τριαντάφυλλο...

—Όίτε ο κρίνος, ούτε τόν τριαντάφυλλο, άκούστηκε τότε να λήη ή όλλη αδελφή του Λουδοβίκου, ή μικρή Άννέτα. Τό πιό ώραίο λουλουδι του κήπου μας είναι ή βιολέττα... Αυτή είναι ή βασίλισσα τών λουλουδιών.

Τότε ή μητέρα τους, πού είχε κατέβει εκείνη τή στιγμή στον κήπο και άκουσε τήν όμιλία τών παιδιών της, πλησίασε κοντά τους και τούς είπε:

—Και τά τρία αυτά λουλουδία πού τόσο σάς άρέσουν, είναι έξ ίσου ώραία και δέν πρέπει να τά ξεχωρίζετε, γιατί τόν ένα δέν μπορεί να κάνη χωρίς τόν άλλο, και πλάσθηκαν από τόν Θεό για να είναι και τά τρία μαζί!

Ο μικρός Λουδοβίκος καθώς και ή δυό αδελφούλες του άπόρησαν και με μεγάλη έκπληξι έκύτταξαν τή μητέρα τους στα μάτια:

—Γιατί, μητέρα; ρώτησαν και οί τρεις με μια φωνή.

—Άκούστε με! τούς άποκρίθηκε ή μητέρα τους. Η ταπεινή βιολέττα συμβολίζει τήν ταπεινοφροσύνη και τή σεμνότητα, ο άγνος κρίνος τήν άθωότητα και τήν κάλωσύνη, και τόν υπερήφανο τριαντάφυλλο, όταν τόν κυττάμε, φαίνεται σαν να μάς λήη:

«—Παιδιά μου, να είσθε πάντα ώραίοι και υπερήφανοι σαν κι' έμένα, αλλά να είσθε συγχρόνως σεμνοί, άθωοι και άγνοί, γιατί έτσι μόνο θα μπορέσετε να έχετε τήν άγάπη και τή βοήθεια του μεγάλου μας Θεού, πού με έπλασε κι' έμένα, όπως κι' έσας κι' όπως όλα τά πλάσματα στον κόσμο».

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η γρηά θεία στη μικρή ανήψιά της:

—Έλα, Λιλίκα μου!... Έλα να φιλήσης τή θεία σου... Θα σου δώσω μια δραχμή...

—Μια δραχμή; Τί λέτε, θεία μου;... Έμένα ή μαμά μου μου δίνει τρεις δραχμές για να μην κάνω έμετό όταν πίνω τόν λάδι!